

трива и след това се измива с оцет или гореща вода, при което се повтаря следното заклинание:

*„Oh duk ándro m'ro shero
The o dád miseçesero,
Adá dikhel ákáná,
Man tu máy dostá, márdyás,
Miro shero tu márdyás!
Tu ná ač tu ándre me.
Já tu, já tu, já kere.
Káy tu miseç čučides,
Odoy, odoy sikoves!
Ko jál pro m'ro ushályin,
Adáleske e duk hin!“*

*„Болка в моята глава,
ти на всяко зло баща.
Виж, огледай се сега!
Ти страдания ми причиняваш
и глава ми изтезаваш.
В мен не искам да стоиш!
У дома да си вървиш,
гдето, ти, Зло, си бозало,
ход натам да ускориш!
Върху сянката ми, който седне,
в него, болко, ти да легнеш!“*

Вижда се, че познатото в Ирландия застъпване на края на връхната дреха е надминато от циганите, които пращат главоболие на всеки, който застъпва дори сянката им. Не е трудно да се проумее, то е като при децата, разтриването на главата, къпането с топла вода или оцет и най-накрая пеенето на утешителна песен, всичко това може да допринесе за лечението. Читателите на „Helen's Babies“ („Децата на Хелън“) ⁴⁶ ще си спомнят леченията, обичайно прилагани на Бъдж и съпровождани от песничката „Какво направи Чарли“. В много отношения циганите са като истински деца или като малкия Бъдж. Няма съмнение, че там където вярата е много силна, а въображението – живо, цярове, които стоят на границата с чудодейното, често имат ефект – и това всъщност е в основата на всички чудеса, свързани с освобождаването от телесни страдания. И макар физиологията все още да не е обяснила всичко това изцяло, най-малкото насочва към извода, че то почива на материални основи. Но върху тях не може да се изгради здрава лечебна система, защото, особено при трудните и сложни разстройства, никога не е сигурно, че ще могат да бъдат излекувани два пъти

⁴⁶ Роман от американския писател Джон Хабертън (1842–1921) – б. пр.